

Kniha Daniel — číslo třicet osm

Odhalení drahokamů: Prorocký sen Williama Millera a obnovení pravdy

Jeff Pippenger

2024-01-02

V Millerově snu mu neviditelná ruka poslala schránku. Ve svém snu byl veden k tomu, aby rozuměl rozměrům této schránky jako „šest na druhou“ krát „deset palců“. Deset vynásobené šesti na druhou se rovná třem stům šedesáti, což představuje dny v prorockém roce. Millerovi byla dána schránka, která obsahovala poselství, jež měl zvěstovat, a poselství, jež měl zvěstovat, bylo založeno na zásadě, že jeden den v biblickém proroctví představuje jeden rok. Schránkou byla Bible a pro Millera měla být Bible chápána v rozměru zásady „den za rok“ biblického proroctví.

„Ve spojení se Slovem Božím je klíč, který odemyká vzácnou schránku k našemu uspokojení a potěšení. Cítím vděčnost za každý paprsek světla. V budoucnosti budou vysvětleny zkušenosti, které jsou nám nyní velmi tajemné. Některé zkušenosti možná nikdy plně nepochopíme, dokud toto smrtelné neoblékne nesmrtelnost.“ Manuscript Releases, svazek 17, 261.

K rakvi v Millerově snu byl připojen „klíč“, který představoval metodologii, již byl Miller veden použít.

„Ti, kdo se podílejí na hlásání poselství třetího anděla, zkoumají Písmo podle téhož postupu, jaký přijal otec Miller. V malé knize nazvané Views of the Prophecies and Prophetic Chronology uvádí otec Miller následující prostá, avšak rozumná a důležitá pravidla pro studium Bible a její výklad:—“

„[Citována pravidla jedna až pět.]“

„Výše uvedené je částí těchto pravidel; a při našem studiu Bible všichni učiníme dobře, budeme-li dbát zásad, které byly vyloženy.“ Review and Herald, 25. listopadu 1884.

Když Miller otevřel schránku, našel „všelijaké druhy a velikosti klenotů, diamantů, drahokamů a zlatých i stříbrných mincí každého rozměru a hodnoty, nádherně uspořádaných na svých jednotlivých místech ve schránce; a takto uspořádané odrážely světlo a slávu, jimž se vyrovnalo jen slunce.“ Miller objevil klenoty pravd, které tvoří základní pravdy adventismu. Pravdy, které našel, byly „uspořádány“ v dokonalém pořádku a odrážely světlo slunce.

Miller pak položil tyto pravdy „na středový stůl“ a vyzval všechny, aby „přišli a viděli“. „Přijď a viz“ je symbol převzatý z otevírání pečeti v knize Zjevení a Miller představuje moudré, kteří rozumějí poselství Daniela, jež bylo odpečetěno v roce 1798. Pravdy, které Miller položil na stůl, byly odpečetěné pravdy z knihy Daniel, odpečetěné Lvem z pokolení Judova, a měly vyzkoušet pokolení, které žilo v době, kdy byly odpečetěny. Z tohoto důvodu čtyři šelmy ze Zjevení, spojené s prvními čtyřmi pečetěmi, a Miller volaly na toto pokolení, aby „přišlo a vidělo“.

A viděl jsem, když Beránek otevřel jednu z pečeti, a uslyšel jsem jakoby hromový hlas jednoho ze čtyř zvířat, který pravil: Pojď a viz. A pohleděl jsem, a aj, bílý kůň; a ten, který na

něm seděl, měl luk; a byla mu dána koruna; a vyjel jako vítěz, aby vítězil. A když otevřel druhou pečeť, uslyšel jsem druhé zvíře, jak praví: Pojď a viz. I vyjel jiný kůň, ryzí; a tomu, který na něm seděl, bylo dáno, aby odňal zemi pokoj, takže se budou navzájem vraždit; a byl mu dán veliký meč. A když otevřel třetí pečeť, uslyšel jsem třetí zvíře, jak praví: Pojď a viz. I pohleděl jsem, a aj, černý kůň; a ten, který na něm seděl, měl v ruce váhy. A uslyšel jsem hlas uprostřed těch čtyř zvířat, který pravil: Měrka pšenice za denár a tři měrky ječmene za denár; a oleji a vínu neškod'. A když otevřel čtvrtou pečeť, uslyšel jsem hlas čtvrtého zvířete, který pravil: Pojď a viz. I pohleděl jsem, a aj, plavý kůň; a jméno toho, který na něm seděl, bylo Smrt, a Hádes šel za ním. A byla jim dána moc nad čtvrtinou země, aby zabíjeli mečem a hladem i smrtí a skrze zemské šelmy. Zjevení 6,1–8.

Byl to Kristus, představený jako Lev z pokolení Judova, kdo v knize Zjevení rozpečetil knihu zapečetěnou sedmi pečeti; a byl to Lev z pokolení Judova, kdo rozpečetil drahokamy, které Miller položil na stůl, a poté vyhlásil všem: „Pojďte a vizte.“

Pravdy, které objevil, byly názorně znázorněny na průkopnickém schématu z roku 1843, o němž sestra Whiteová řekla, že bylo vedeno rukou Páně; byla to táž neviditelná ruka, která Millerovi přinesla skříňku plnou drahokamů. Tři sta schémat, která byla zhotovena v roce 1842, byla naplněním Abakukova příkazu zapsat vidění a jasně je vyložit na tabulích. Millerův stůl uprostřed jeho pokoje představoval tři sta schémat (tabulí), která milleritské poslové nesli světu v letech 1842 a 1843. Toto schéma spolu s průkopnickým schématem z roku 1850 byly „tabulemi“ druhé kapitoly Abakukovy knihy.

„Bylo to jednotné svědectví kazatelů a periodik Druhého adventu, když stáli na ‚původní víře‘, že vydání tabule bylo naplněním Abakuk 2,2.3. Je-li tabule předmětem prorockví (a ti, kdo to popírají, opouštějí původní víru), pak z toho vyplývá, že rokem, od něhož se má počítat 2300 dní, byl rok 457 př. Kr. Bylo nutné, aby rok 1843 byl prvním zveřejněným časovým určením, aby se ‚vidění‘ mělo ‚zpozdit‘, neboli aby nastal čas prodlení, v němž měl zástup panen na velké otázky času dřímát a spát těsně předtím, než měly být probuzeny Půlnočním voláním.“
James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, svazek 1, číslo 2.

Lidé, kteří začali odpovídat na poselství (klenoty), jež bylo poté znázorněno na Habakukově tabuli, byli zpočátku jen nemnozí, avšak po potvrzení zásady den za rok dne 11. srpna 1840 se těchto lidí „rozrostlo v zástup“.

„Právě v určený čas Turecko prostřednictvím svých vyslanců přijalo ochranu spojeneckých mocností Evropy, a tím se podřídilo kontrole křesťanských národů. Tato událost přesně naplnila předpověď. Když se to stalo známým, zástupy byly přesvědčeny o správnosti zásad prorockého výkladu, které přijal Miller a jeho spolupracovníci, a adventnímu hnutí byl dán podivuhodný impuls. Muži vzdělání a postavení se spojili s Millerem jak v kázání, tak v publikování jeho názorů, a od roku 1840 do roku 1844 se dílo rychle rozšířilo.“ The Great Controversy, 334, 335.

Potom zástup začal znepokojovat drahokamy. V tomto bodě Miller určí rozptýlení drahokamů. Slovo „rozptýlit“ je jedním z hlavních symbolů „sedmi časů“ ve dvacáté šesté kapitole Levitiků a Miller ve vyprávění svého snu užívá slovo „rozptýlit“ nebo některou jeho obměnu desetkrát.

„Deset“ je symbolem zkoušky a vyznačuje správné porozumění symbolickému významu Millerových „rozptýlených“ drahokamů jako prorocké zkoušky pro ty, na něž přišly konce světa.

Odmítnutí drahokamu „sedmi časů“ bylo prvním drahokamem, který laodicejský adventismus odložil stranou, když roku 1863 neobstál ve zkoušce Mojžíšova „rozptýlení“, jak mu ji předložil Eliáš (Miller). Od tohoto bodu měly být drahokamy stále více rozptylovány, míseny s padělkami a nakonec zcela zakryty. Zakrývání vzácných drahokamů mělo nakonec dospět až k bodu, kdy schránka (Bible) bude zničena.

V Millerově snu je zřetelné rozlišení mezi prvním „sedmerým“ použitím slova „rozptýlit“, jak je užívá Miller, a posledními třemi případy, kdy toto slovo použije. Poté, co se slovo „rozptýlit“ objeví „sedmkrát“, „zcela zmalomyslněl a ztratil odvahu, posadil se a plakal.“

Než Kristus, znázorněný jako Lev z kmene Judova, započal své dílo otevírání knihy zapečetěné sedmi pečeti v knize Zjevení, Jan plakal. Jan i Miller oba plakali, když pochopili, že klenotnice (Boží slovo) byla zasypána padělanými klenoty.

A viděl jsem v pravici Toho, jenž seděl na trůnu, knihu popsanou uvnitř i zvenčí, zapečetěnou sedmi pečeti. A viděl jsem mocného anděla, jak volá silným hlasem: Kdo je hoden otevřít tu knihu a rozlomit její pečeť? A nikdo v nebi ani na zemi, ani pod zemí nemohl tu knihu otevřít ani do ní nahlédnout. I velmi jsem plakal, protože se nenašel nikdo hoden otevřít a číst tu knihu ani do ní nahlédnout. Tu mi jeden ze starců řekl: Neplač; hle, zvítězil Lev z pokolení Judova, Kořen Davidův, aby otevřel tu knihu a rozlomil jejich sedm pečetí. Zjevení 5,1–5.

Jakmile stupňující se odmítání klenotů, které Miller objevil a předložil světu, dospělo až k tomu, že Bible (schránka) byla zničena, tehdy Miller zaplakal.

„Poté jsem spatřil, že mezi pravé klenoty a mince rozptýlili nesčíslné množství falešných klenotů a padělaných mincí. Jejich nízké jednání a nevědění mě hluboce rozhořčily, a káral jsem je a vytýkal jim to; avšak čím více jsem je káral, tím více mezi pravé rozptylovali falešné klenoty a nepravé mince.“

„Tehdy jsem se rozhněval ve své tělesné duši a začal jsem užívat tělesné síly, abych je vypudil z pokoje; avšak zatímco jsem vystrkoval jednoho, vstoupili další tři a nanosili špínu, hobliny, písek a všeliký odpad, až pokryli všechny pravé klenoty, diamanty i mince, takže byly docela skryty zraku. Také roztrhali mou schránku na kusy a rozházeli ji mezi odpadky. Domníval jsem se, že nikdo nedbá mého zármutku ani mého hněvu. Zcela jsem klesl na mysli a ztratil odvahu, posadil jsem se a plakal.“

V tomto bodě jeho snu bylo slovo „rozptýlit“ užito „sedmkrát“. Poslední tři výskyty se od prvních sedmi liší, a tím kladou na sedm rozptýlení prorocký podpis jako na symbol „sedmi časů“ z Leviticus 26. Millerův druhý sen, stejně jako Nebúkadnesarův druhý sen, symbolicky označuje „sedm časů“.

Stejně jako u Jana v páté kapitole Zjevení, když Miller plakal, muž se smetáčkem na prach (Lev z pokolení Judova) tehdy „otevřel dveře“ a vstoupil do místnosti. Vizuální znázornění Otce, který držel knihu zapečetěnou sedmi pečeti, již nemohl nikdo otevřít a která způsobila, že Jan plakal,

začalo v prvním verši čtvrté kapitoly.

Potom jsem pohleděl, a aj, ve nebi byly otevřeny dveře; a první hlas, který jsem uslyšel, byl jako zvuk polnice, jež se mnou mluvila a řekla: Vystup sem, a ukáži ti, co se musí stát potom. Zjevení 4,1.

Miller plakal a spatřil otevřené dveře. „Když jsem tak plakal a truchlil pro svou velikou ztrátu a odpovědnost, rozpomněl jsem se na Boha a vroucně jsem se modlil, aby mi poslal pomoc. Ihned se dveře otevřely a do místnosti vstoupil muž; tehdy ji všichni lidé opustili. On pak, maje v ruce kartáč na smetí, otevřel okna a začal z místnosti vymetat prach a odpadky.“ Lev z pokolení Judova a muž s kartáčem na smetí přišli při otevření dveří, když Jan a Miller plakali. Otevření dveří je symbolem dispenzační změny.

S Millerem plakal a otevřely se dveře, avšak také se modlil. „Upadl jsem zcela do sklíčenosti a malomyslnosti, posadil jsem se a plakal. Zatímco jsem takto plakal a truchlil nad svou velikou ztrátou a odpovědností, rozpomněl jsem se na Boha a vroucně jsem se modlil, aby mi poslal pomoc. Ihned se otevřely dveře a do místnosti vstoupil muž; tehdy ji všichni lidé opustili. A on, maje v ruce kartáč na smetí, otevřel okna a začal z místnosti vymetat prach a odpadky.“

Modlitbou, která je mezníkem v dějinách posledních dnů, je modlitba vyznačená Danielem a třemi hodnostáři ve druhé kapitole, a také Danielem v kapitole deváté. Je to modlitba z Leviticus dvacet šest o „sedmi časech“, kterou mají dva svědkové ze Zjevení jedenáct pronášet, až si uvědomí, že byli rozptýleni. Dva svědkové mají zopakovat to, co Daniel učinil v deváté kapitole, když rozpoznal, že byl „rozptýlen“ jako naplnění Mojžíšova prokletí. Dva svědkové mají zopakovat to, co Miller znázornil ve svém snu, když dospěl do bodu, kdy jeho drahokamy byly „sedmkrát“ rozptýleny.

Když je tato modlitba označena, otevřou se dveře, přichází muž s koštětem na smetí a místnost je prázdná. Zlý zástup byl pryč a přišlo nové období. Potom Lev z pokolení Judova, jehož věječka je v jeho ruce, „otevřel okna a začal vymetat z místnosti špínu a odpadky“; a když „vymetal špínu a odpadky, falešné drahokamy a padělané mince, vše se zvedlo a vyšlo oknem jako oblak, a vítr je odnesl pryč.“

Otevřená okna rovněž vyznačují rozdělení, neboť zatímco je odpad vynášen oknem, ti, kdo splnili příkaz obsažený v Malachiášovi, který „kněžím“ posledních dnů ukládá: „Přineste všechny desátky do skladu, aby byl pokrm v mém domě, a vyzkoušejte mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, zda vám neotevřu nebeská okna a nevyleji na vás požehnání, takže nebude dost místa je pojmout,“ nacházejí své naplnění. Otevřené dveře a otevřená okna představují změnu v údobí, která se naplňuje v době, kdy jsou ničemní kněží odstraněni a spravedlivým kněžím je žehnáno.

Když muž se smetákem začne vymetat svou podlahu, Miller na okamžik zavře oči. „V tom shonu jsem na okamžik zavřel oči; když jsem je otevřel, všechna smetí byla pryč. Drahocenné klenoty, diamanty, zlaté a stříbrné mince ležely v hojnosti roztroušeny po celé místnosti.“ Drahocenné a bezcenné pak byly zcela odděleny.

Větší schránka pak byla položena na stůl a rozptýlené klenoty byly do ní vhozeny. „Potom položil na stůl schránku, mnohem větší a krásnější než ta předchozí, a po hrstech posbíral klenoty, diamanty i mince a vyhazoval je do schránky, až nezůstal ani jediný, ačkoli některé z diamantů nebyly větší než špička špendlíku.“ Millerovy základní pravdy pak byly shromážděny dohromady nejen s Biblí, ale i s Duchem proroctví, a tyto pravdy byly krásnější a zářivější, než byly původně.

Když posuzujeme vidění o řece Ulai ve světle poselství, které bylo odpečetěno roku 1798, je třeba chápat, že některé z těchto pravd byly omezeny rámcem daným Millerovi. Je rovněž třeba očekávat, že některé z těchto pravd proto budou širší a krásnější, i když se některé z nich mohou jevit jako malé nebo nepatrné.

Když jsou pravdy obnoveny, jsou vloženy do větší schránky a poté je znovu vydáno volání, ne Millerem, nýbrž Kristem (jenž je mužem s kartáčem na prach, jenž je Lvem z pokolení Judova): „Pojď a viz.“ To ukazuje, že právě došlo k odpečetění, a konečné odpečetění je Zjevení Ježíše Krista, k němuž dochází těsně před uzavřením doby milosti, anebo, jak to označuje sestra Whiteová, když vstoupil muž s kartáčem na prach.

„Pohlédla jsem do schránky, ale můj zrak byl oslněn tím pohledem. Zářily desateronásobkem své dřívější slávy. Myslela jsem, že byly vydrhnuty v písku nohama těch bezbožných osob, které je rozptýlily a pošlapaly v prachu. Byly ve schránce uspořádány v krásném pořádku, každá na svém místě, bez jakékoli patrné stopy po zacházení toho muže, který je tam hodil. Zvolala jsem samou radostí a ten výkřik mě probudil.“ Early Writings, 83.

Doba prodlení a první zklamání nastaly 18. července 2020 a od července 2023 Lev z pokolení Judova snímá pečeť z poselství Zjevení Ježíše Krista. Toto odpečetění zahrnuje i knihu Daniel, a své zkoumání Millerova snu dokončíme v příštím článku.

Dílo muže s kartáčem na smetí je vykonáváno ve spolupráci s „moudrými kněžími“ a dílo oněch „kněží“, kteří jsou dvěma svědky ze Zjevení, kapitoly jedenácté, a kteří jsou také vzkříšenými suchými kostmi z Ezechiele, kapitoly třicáté sedmé, je rovněž znázorněno jinými liniemi Božího slova. Některé z těchto linií použijeme jako druhé svědky pro to, co jsme určili ohledně druhého snu Williama Millera.

„Písma jsou nám dána k našemu užitku, abychom měli poučení ve spravedlnosti. Drahocenné paprsky světla byly zastřeny mraky bludu, ale Kristus je připraven rozptýlit mlhy omylu a pověry a zjevit nám jas Otcovy slávy, takže budeme říkat, jako říkali učedníci: ‚Což nehořelo naše srdce v nás, když s námi mluvil na cestě?‘“ Publishing Ministry, 68.